

Dansk opsummering af

**"What the Congress Needs to Learn:
The Lost Art of the Capital Budget"**

af Lyndon H. LaRouche, Jr.

Publiceret i Executive Intelligence Review Jan. 12, 2007,
vol. 34 nr. 2

Lyndon LaRouche, den amerikanske økonom og tidligere demokratiske præsidentkandidat, har skrevet en artikel henvendt direkte til den amerikanske kongress, om finansieringen af "uundværlige kapitalinvesteringer i de fysiske betingelser for fremskridt."

Kongressen har glemt konceptet om kapitalbudgettet. Lobbyen for budget balancering i den amerikanske kongress insisterer på at enhver dollar budgeteret til offentlige udgifter skal afbalanceres med aktuelle skatteindtægter. Denne fiksering, sammen med 68-generationens paradigmeskifte bort fra teknologisk og videnskabelig fremskridt, har medført en ruinerende økonomisk politik.

Kapitalbudgettet

Brugen af et kapitalbudget til at finansiere langsigtede statslige infrastruktur projekter var standard-tænkning i USA siden Lincoln administrationen i 1861 og frem til afreguleringsbølgen under Carter administrationen.

Den del af en investering som kan betragtes som forbrugt i løbet af et finansår er delen svarende til den del af en investering som er blevet fysisk opbrugt. Resten af investeringen er ikke en aktuel udgift. Derfor bør man ikke medtælle alle udgifter for flerårige projekter i samme år som projektet bliver godkendt.

Der bør være en gevaldig stigning i kreditter udskrevet af den føderale regering, så det samlede beløb tildelt hvert kommende år langt overskrider beløbet opbrugt hvert år.

Raten for stigningen i nationens samlede fysiske produktion skal overstige ansamlingen af den føderale gæld. Dette opnås ved at vælge projekter som vil medføre en forbedring af den fysiske produktionsøkonomi.

Der bør være 1-2% rentesats på føderale lån gennem det nationale banksystem.

Serviceøkonomien bør erstattes med en politik som øger produktiviteten i den fysiske produktion.

Offentlige investeringer i infrastruktur bør udgøre omkring 50% af det nationale budget, med vægt på stimuleringen af videnskabelig og teknologisk fremgang, som kan forøge arbejdskraften involveret i fysisk produktion.

Der bør være en tilbagevenden til Roosevelt administrationens New Deal principper.

Internationalt argumenterer LaRouche for etableringen af et nyt internationalt Bretton Woods monetært system, og langsigtede traktatlige aftale mellem nationer, særligt i Eurasien, med økonomiske aftaler over 25-50 år, dækkende over storstilede, langsigtede, infrastrukturelle investerings- og produktionsprogrammer.

Principper om fysisk økonomi

Det nationale mål burde være at fremme forøget produktion og fysisk velstand pr. indbygger og pr. kvadratkilometer. Dette vil sige opfostring af videnskabelig og klassisk kulturel fremskridt i fællesskabets og den individuelle persons udvikling. Dette afhænger af opdagelsen af fundamentale videnskabelige principper som kan hæve det produktive potentiale. Fortjenester bør geninvesteres i nye teknologier som kan forbedre produkter og produktivitet.

Det er vigtigt at skabe et skift i produktivitet og levestandard i hvert samfund ved at fremme infrastruktur, produktion, landbrug og forskning.

Nationen forenes ved udviklingen af de fælles midler til forbindelsen og koordinationen af samfundet i en dynamisk helhed.

Da videnskaben om dynamik er så vigtig for etableringen af et kapitalbudget er det en udfordring i fysisk videnskab, ikke bogføringsmetoder. LaRouche har en længere diskussion vedrørende spørgsmålet om videnskabelig metode.